

MAMY PRZYJEMNOŚĆ PRZEDSTAWIĆ PAŃSTWU NAJNOWSZE WYDANIE KSP TAX NEWS, W KTÓRYM OPISUJEMY WYBRANE ORZECZENIA I INTERPRETACJE WYDANE LUB OPUBLIKOWANE W MARCU 2016 R. MAMY NADZIEJĘ, ŻE NASZA PUBLIKACJA SPOTKA SIĘ Z PAŃSTWA ZAINTERESOWANIEM.

Kara umowna w związku z dążeniem do obniżenia ceny zbytu leku jako koszt uzyskania przychodu

Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku z dnia 23 marca 2016 r. (sygn. II FSK 228/14) wskazał, że producenci leków refundowanych mogą zaliczać do kosztów uzyskania przychodu kary umowne wypłacone hurtownikom w związku z dążeniem do obniżenia urzędowej ceny zbytu.

W analizowanym stanie faktycznym spółka – producent leków - dla zminimalizowania ryzyka zobowiązała się wobec dystrybutorów do niepodejmowania jakichkolwiek działań mających na celu obniżenie urzędowej ceny zbytu. Sąd stwierdził, że oceniając możliwość zakwalifikowania do kosztów podatkowych wydatków na zapłatę kary umownej na rzecz dystrybutorów, należy wydatek ten oceniać w kontekście konkretnego stanu faktycznego i z uwzględnieniem specyfiki działalności gospodarczej podmiotu produkującego leki. Biorąc pod uwagę zasady kształtowania urzędowej ceny zbytu i wpływ tych cen na działalność kontrahentów producenta, tj. dystrybutorów, należy uznać, że decyzja o zobowiązaniu się wobec dystrybutorów do niepodejmowania jakichkolwiek działań mających prowadzić do obniżenia urzędowej ceny zbytu i zabezpieczeniu tego zobowiązania karą umowną jest racjonalna i uzasadniona specyfiką działalności producenta. Zapłata kary umownej w sytuacji, gdy spółka pomimo swojego zobowiązania wobec dystrybutorów złoży wniosek o obniżenie urzędowej ceny zbytu leku objętego refundacją, będzie stanowić koszt podatkowy spółki. Wydatek ten poniesiony zostanie bowiem w celu zabezpieczenia źródła przychodów.

W kontekście sprawy warto przypomnieć treść art. 16 ust. 1 pkt 22, który wyłącza możliwość zaliczenia do kosztów podatkowych kar umownych i odszkodowań z tytułu wad dostarczonych towarów, wykonanych robót i usług oraz zwłoki w dostarczeniu towaru wolnego od wad albo zwłoki w usunięciu wad towarów albo wykonanych robót i usług.

EKSPERT

Michał Wilk

doradca podatkowy
T: +48 32 731 68 69
E: michal.wilk@ksplegal.pl

Możliwość zaliczania do kosztów uzyskania przychodu kar umownych rodzi spory z organami podatkowymi. Te ostatnie często argumentują, że poniesienia kosztów stanowiących efekt podjętego ryzyka gospodarczego nie można rekompensować za pomocą przepisów podatkowych (por. interpretacja Dyrektora Izby Skarbowej w Warszawie z 7 kwietnia 2014 r., sygn. IPPB3/423-18/14-2/PK1). W najnowszym orzecznictwie można jednak spotkać się ze stanowiskiem, że w uzasadnionych ekonomicznie przypadkach zaliczanie kar umownych i odszkodowań do kosztów uzyskania przychodu jest możliwe. W takim duchu wypowiedział się NSA (por. wyroki z 28 marca 2014 r., II FSK 1728/12; z 11 grudnia 2013 r., II FSK 478/12; z 11 lipca 2013 r., II FSK 2298/11). Odstąpienie czy rozwiązanie umowy często wynika nie tyle z zaniechań podatnika, co z kalkulacji ekonomicznej, w której można doszukiwać się związku zerwania umowy z przychodami. Każda sytuacja powinna być rozważana odrębnie. Nie można bowiem wykluczyć, że poniesiony w związku z rozwiązaniem lub naruszeniem umowy wydatek nie będzie w przyszłości skutkował uzyskaniem przychodu czy zabezpieczeniem jego źródła. Prezentowany wyrok to kolejne pozytywne dla podatników orzeczenie dotyczące tego zagadnienia, mogące stanowić istotny argument w przypadku sporu z organem podatkowym.

Podatek VAT

Naczelny Sąd Administracyjny postanowieniem z dnia 23 lutego 2016 r. (sygn. I FSK 1573/14) skierował do TSUE pytanie prejudycjalne o zgodność definicji pierwszego zalesienia z art. 135 ust. 1 lit. j Dyrektywy 112.

Przedmiotem sporu w sprawie było ustalenie, czy dokonana przez spółkę sprzedaż nieruchomości podlega podatkowi VAT. Spółka sprzedała nieruchomość z budynkiem mieszkalnym. Poniósł wcześniej nakłady na ulepszenie przedmiotowego budynku przekraczające 30% wartości początkowej. Organy przyjęły, że pierwsze zasiedlenie miało miejsce dopiero na skutek jego sprzedaży, zatem dostawa nieruchomości nie mogła korzystać ze zwolnienia przewidzianego w art. 43 ust. 1 pkt 10 ustawy o VAT. Jak ustaliły organy, obiekt został oddany do użytkowania na potrzeby własne, jednak nie doszło do zasiedlenia, ponieważ nie nastąpiło to w wykonaniu czynności podlegających opodatkowaniu. Kluczowe dla sprawy jest zdefiniowanie pojęcia „pierwsze zasiedlenie” – Dyrektywa 112 posługuje się nim, lecz nie definiuje go, jak uczynił to polski ustawodawca. NSA zwrócił się do TSUE, aby wyjaśnić, czy rzeczywiście pierwszemu zasiedleniu musi towarzyszyć czynność opodatkowana, jak przyjęto w art. 2 pkt 14 ustawy o VAT czy też pierwsze zasiedlenie można rozumieć jako faktyczne zasiedlenie budynku.

Podatek CIT

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Gliwicach w wyroku z dnia 1 marca 2016 r. (sygn. I SA/GI 1121/15) ocenił możliwość zaliczenia do kosztów uzyskania przychodów strat powstałych z tytułu sprzedaży przedawnionych wierzytelności handlowych uprzednio zaliczonych do przychodów należnych.

Spór dotyczył możliwości zaliczenia do kosztów podatkowych straty ze sprzedaży przedawnionych wierzytelności uprzednio zaliczonych do przychodów zgodnie z art. 12 ust. 3 ustawy o CIT. Spółka podniosła, że zgodnie z art. 16 ust. 1 pkt 39 ustawy o CIT nie uważa się za koszty uzyskania przychodów strat z tytułu odpłatnego zbycia wierzytelności, chyba że wierzytelność ta, jak w przedmiotowym stanie faktycznym, została wcześniej zarachowana jako przychód należny. Organ podatkowy zauważył jednak, że zgodnie z art. 16 ust. 1 pkt 20 ustawy o CIT nie uważa się za koszty uzyskania przychodów wierzytelności odpisanych jako przedawnione. W opinii organu należy zatem założyć, że skoro ustawodawca w sposób jednoznaczny nie uważa za koszty uzyskania przychodów wierzytelności odpisanych jako przedawnione, to wyklucza ten zbiór wierzytelności z kosztów podatkowych na podstawie tej konkretnej cechy. Rozpoznając sprawę WSA uchylił zaskarżoną interpretację. Jak wskazał sąd, skoro wierzytelności były zarachowane jako przychód należny, stan faktyczny wyczerpywał wyjątek, a nie zasadę. Strata z tego tytułu stanowi zatem koszt podatkowy na podstawie art. 16 ust. 1 pkt 39 ustawy o CIT, natomiast wyłączenie z art. 16. ust. 1 pkt 20 nie znajdzie zastosowania.

Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku z dnia 8 marca 2016 r. (sygn. II FSK 4000/13) wypowiedział się na temat obowiązku dokumentacyjnego dotyczącego aportu udziałów.

Sporna kwestia dotyczyła m.in. obowiązku dokumentacyjnego z art. 9a ustawy o CIT ciężącego na spółce w związku z aportem udziałów. Zdaniem spółki z brzmienia słownikowej definicji „transakcji” wynika, iż są one nabyciem lub sprzedażą towarów lub usług, w związku z czym nie należy do nich zaliczać aportu udziałów, który nie stanowi sprzedaży towarów i nie jest świadczeniem usługi. W odniesieniu do pojęcia transakcji, jak wskazał sąd, w orzecznictwie reprezentowany jest pogląd, że należy rozumieć je według reguł języka polskiego, wobec czego oznacza zawieranie umów handlowych: układ, porozumienie, wynik rokowań. Za transakcje w rozumieniu wskazanego przepisu należy zatem uznać wszystkie czynności mające charakter umów pewnego transferu dóbr, pieniędzy i innych wartości. W związku z powyższym, nie wyklucza to zaliczenia do nich aportu udziałów.

Wojewódzki Sąd Administracyjny we Wrocławiu w wyroku z dnia 14 marca 2016 r. (sygn. I SA/Wr 1922/15) wypowiedział się na temat możliwości zaliczania do kosztów uzyskania przychodów wydatków ponoszonych za inny podmiot.

W analizowanej sprawie istota sporu sprowadzała się do oceny, czy do kosztów uzyskania przychodów można zakwalifikować wydatki, które spółka nazywała wydatkami na objęcie udziału i wydatkami z tytułu sprawowania funkcji właścicielskich, wskazując na wydatki związane z rozpoczęciem funkcjonowania spółki zależnej na Filipinach. W ocenie sądu wydatków tych nie można utożsamiać z objęciem udziału, skoro dotyczą rozpoczęcia działalności gospodarczej podmiotu, który ma tę działalność wykonywać. Z art. 15 ustawy o CIT wynika, że kosztowy charakter wydatków powinien występować w zakresie działań podejmowanych przez danego podatnika, czyli wydatki muszą dotyczyć działalności określonego podmiotu. Przy prowadzeniu działalności gospodarczej naturalne są relacje ekonomiczne z innymi podmiotami. Nie oznacza to jednak, że kosztem uzyskania przychodów będą wydatki poniesione zamiast innego podmiotu. Nie jest możliwe, aby przychód wystąpił u jednego podatnika, a koszty uzyskania tego przychodu były rozliczane z przychodami innego podmiotu będącego innym podatnikiem.

Gdyby byli Państwo zainteresowani uzyskaniem dodatkowych informacji w powyższym zakresie, uprzejmie prosimy o kontakt:

Kontakt w KSP:

Magdalena Patryas

Partner

T: +48 32 731 68 53

E: magdalena.patryas@ksplegal.pl

KSP Legal & Tax Advice

ul. Chorzowska 50

40-121 Katowice

www.ksplegal.pl

Elżbieta Lis

Partner

T: +48 32 731 6858

E: elzbieta.lis@ksplegal.pl

F: +48 32 731 68 51

E: kancelaria@ksplegal.pl

www.taxblog.ksplegal.pl

Mamy nadzieję, że powyższa informacja będzie dla Państwa pomocna. Informacje te nie stanowią opinii prawnej ani porady. W celu uzyskania pełnych informacji lub porady prawnej, prosimy o kontakt. Jeżeli nie wyrażają Państwo zgody na przesyłanie dalszych newsletterów, prosimy o odesłanie tego maila na adres kancelaria@ksplegal.pl w treści wpisując słowo NIE.

© 2016 Wszystkie prawa zastrzeżone